

Szerző: Zétényi Lili

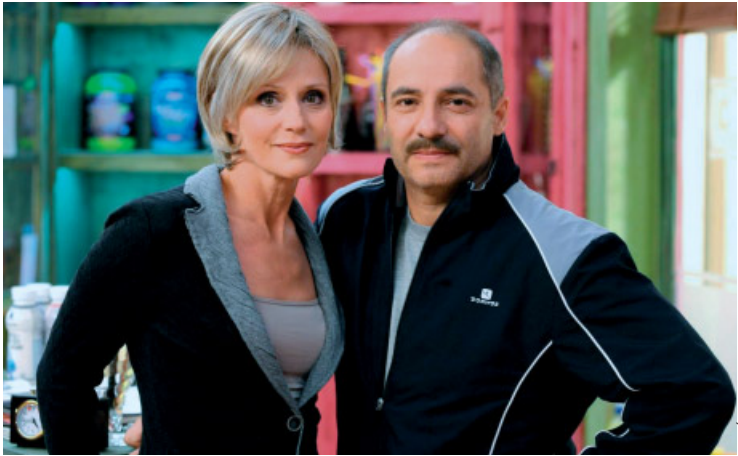
Fotó: Tóth Milán

NÉGY BOLDOG EMBER

Bár egészen más területen dolgoznak, teljesen eltérő az életformájuk, vendégeimnek sok közös jellemzőjük van. Legfőképp: azt csinálják, amit szeretnek. És elismerik őket itthon és külföldön egyaránt. Két-két alkotó ember, egymás társai a szó legszebb értelmében.

S. Takács András
és Cseke Eszter
dokumentumfilmes
újságírók,
az On the Spot
alkotói

Nagy-Kálózy Eszter
és Rudolf Péter
színművészek

Mindenből egy van
szituációs
komédiasorozat
M1

Zétényi Lili: A beszélgetés előtt olvastam rólatok, és azt gondoltam, de jó, végre négy boldog ember! Aztán láttam, hogy Andráséknak azt mondta valahol egy külföldi újságíró, nem tudom, milyen kontextusban, hogy „you lucky bastards”. Hogy szerencsés gazfickók vagytok.

Cseke Eszter: Bangkokban mondta egy CNN-riporter.

S. Takács András: Amikor kiderült, hogy mi arról forgatunk, amiről szeretnénk, ami minket érdekel.

Zétényi Lili: Párhuzamként rögtön adja magát a Szerencsés Dániel, amikor megismerte Pétert az egész ország. Hány éves voltál akkor?

Rudolf Péter: Huszonkettő. Előtte a Cha-cha, aztán a Szerencsés és a Jób lázadása – kölyök-képemnek köszönhettem. Mázli.

Zétényi Lili: Eszter, neked mi volt a Szerencsés Dánieled?

Nagy-Kálózy Eszter: A Csinszka.

Zétényi Lili: A rendező, Deák Kriszta rögtön benned gondolkodott?

Nagy-Kálózy Eszter: Az első indulásnál nem, de talán akkor még nem is voltam főiskolás. Aztán kiderült, hogy Kriszta gyermeket vár, tehát legalább egy évet várni fog a film indításával. Amikor újra belekezdett a forgatásba, pontosan nem tudom, milyen okból, de egy főiskolást kerestem. Egyik filmes óránkon ott ült, nézte, hogyan dolgozunk, én akkor még semmiről sem tudtam, majd egy kis időre rá felhívott, és felkért, hogy játszam el Csinszkát. Szerintem hihetetlen bátorság egy főiskolásra bízni egy ekkora szerepet. Hálás vagyok Krisztának ezért a döntéséért. Ezzel indult a pályám.

Zétényi Lili: Mit gondoltál akkor?

Nagy-Kálózy Eszter: Én mindig filmezni akartam, nekem a színészet eredetileg a filmezést jelentette. Az, hogy ilyen fiatalon elkezdtem forgatni, nagyon nagy dolog, de nekem természetes volt. Elsősorban filmszínésznő szerettem

volna lenni. A színház később jött, sok mindent kellett megtanulnom, hogy a színpadon is otthonosan érezzem magam.

Zétényi Lili: Nem voltál megijedve?

Nagy-Kálózy Eszter: Húszévesen kellett felépítenem egy karaktert 16 éves korától 40 éves koráig. Kriszta nagyon jól vezetett engem, és nagyon makacs, addig gyűrte a jeleneteket, amíg olyan nem lett, amelyet szeretett volna. Fantasztikus színészekkel dolgoztam együtt, én, kis fiatal kezdő, de csodálatosan fogadtak, és segítettek.

Zétényi Lili: Egyébként az is közös bennetek, hogy mindannyian a színművészetre jártatok. Persze más-más szakra, más időben. Előtte már volt diplomátok?

Cseke Eszter: Néhány évig jogot tanultam, de abbahagytam.

Rudolf Péter: Találtunk megint egy közös pontot, mert eredetileg engem is a jogra vettek föl, de a katonaság után inkább a színművészetre mentem.

Nagy-Kálózy Eszter: Az én szüleim is szerették volna, hogy a jogra is jelentkezzem, biztos, ami biztos...

*Nagy-Kálózy Eszter:
„Sosem gondoltam, hogy
a pályához igazítom az életemet,
de imádom, amit csinálok, még
mindig ugyanolyan lázba jövök egy
munkától, mint 25 évvel ezelőtt.”*

Cseke Eszter: Mindig a jogi kar a jolly joker!

Nagy-Kálózy Eszter: Ez is egy lehetséges út volt. De én akkor azt mondtam a szüleimnek, hogy főlöské, mert én mindenképp színész leszek.

Zétényi Lili: Simán elfogadták?

Nagy-Kálózy Eszter: Anyukám is színésznő szeretett volna lenni, így végül én az álmai beteljesítője lettem. Apukám féltett, de én biztos voltam magamban, eltántoríthatatlan voltam, csak színésznek tudtam elképzelni magam.

Zétényi Lili: Mindegyikötöké álomszakma. A színészet és az általatok művelt újságírás is. Azt csinálni, amit annyira szeretsz, annál nincsen szebb dolog. Eszter, András, jól láttam, hogy ti osztálytársak voltatok?

Rudolf Péter: Ez milyen osztály volt?

Cseke Eszter: Színművészeti egyetem, televíziós rendező, műsorvezető.
S. Takács András: ...és a mi osztályunk tanult először dokumentumfilmmezést is.
Cseke Eszter: Ez életünk egyik nagy mázlija!
Zétényi Lili: Na, megint a mázli!
Cseke Eszter: És a legnagyobb szerelem.
S. Takács András: Amikor felvételiztünk, még nem tudtuk, hogy dokumentumfilmzés is lesz. Egyébként én a közgázra akartam menni...
Zétényi Lili: Te pesti fiú vagy?
S. Takács András: Budai.
Zétényi Lili: Ja, az egészen más.
S. Takács András: Erre a kérdésre nem lehet más-hogy válaszolni... Az országos szakmai tanulmányi versenyen az első tízet automatikusan fölvtették arra a szakra, amit választott. Nekem ez a nemzetközi gazdálkodás volt a közgázon. A színművészeti felvételijére már el se akartam menni, mert engem az újságírás érdekelt, a műsorvezetés önmagában nem...
Cseke Eszter: A kereskedelmi televíziózás hibái addigra már fényesebbek voltak a napnál...
S. Takács András: Vitray Tamás, akivel 16 éves koromban csináltam egy interjút, azt mondta, ne hülyéskedjek, legalább nézzem meg a felvételin, hogy mik az elvárások. Aztán az ő hatására megváltoztattam a felvételi jelentkezésemben a sorrendet, ahol a filmművészeti addig az utolsó helyen volt. Egy évvel később elkezdtem a közgáz-t, de annyira unalmas volt a filmezéshez képest, hogy az első vizsgaidőszak előtt otthagytam.
Zétényi Lili: Eszter, te Kolozsvárott születtél. Tavaly voltam először ott, és nagyon tetszett...
Cseke Eszter: Nagyon sokat adott Kolozsvár, a kisebbségi lét és az is, hogy aztán emigráltunk. Tízéves voltam, az áttelepülés valóságos sokk volt. Ide-oda költöztünk a kilencvenes évek Magyarországán. Apám orvos, mégsem volt egyszerű egzisztenciát teremtenie, megfelelő helyet találnia a családnak. Az volt a sokkoló, hogy elég csúnyán fogadtak minket.
Rudolf Péter: Nem volt befogadó a közeg?
Cseke Eszter: Voltak, akik sokat segítettek, például bútorokat adtak az ürességtől kongó szolgálati lakásunkba, de alapvetően nem volt befogadó a közeg. Többször lerománoztak a suliban.
Rudolf Péter: Én még ilyet sohasem hallottam, pedig sok erdélyi színész-kollégánk van.
Cseke Eszter: Jött egy szeplős, vörös hajú, erdélyi kislány, akinek évente új osztályba kellett

beilleszkednie egy új országban. Ez azonban fel is vértezett sok mindenre: megtanultam küzdeni és megvédeni magam. Tulajdonképpen hálás vagyok érte, mint ahogy azért is, hogy Erdélyben empátiát szívtam magamba már kicsi koromtól fogva.
Zétényi Lili: És összevissza költöztetek?
Cseke Eszter: Összevissza, a világ legfurcsább helyein laktunk, például a farkasgyepűi tüdőszanatóriumban, ahol apám osztályvezető főorvosként dolgozott. Gyönyörű erdő volt körülöttünk, mégis abszurd volt ott élni, a kerítésnél titokban bagózó tüdőbetegekkel. De laktunk Devecseren is...
Zétényi Lili: És aztán fölkeveredtetek Budapestre?
Cseke Eszter: Drámatagozatos suliba jöttem Budapestre, aztán a jogot félbehagyva elmentem Amerikába tanulni és dolgozni, néhány évvel később jött a filmművészeti és a dokumentumfilmzés.
Zétényi Lili: És ott rögtön egymásra találtatok?
S. Takács András: Igen. Már az első nyáron, amikor Eszter az ARTE rendezői kurzusán vett részt, én meg Londonban voltam gyakornok, és a BBC-ből ingyen telefonálhattam...
Cseke Eszter: ...munka után felhívott, állandóan ötleteltünk.
Zétényi Lili: Mennyire kell rámenősnek lenni a szakmátokban? Mindig elmondják a színészek, hogy olyan nincs, hogy megmondom a rendezőnek vagy az igazgatónak, ezt vagy azt a szerepet szeretném játszani. Ugyanakkor sem színészként, sem újságíróként nem lehet ülni a sarokban, és arra várni, hogy egyszer csak majd tálcán jön a fantasztikus lehetőség. Tetszett András sztorija, amikor azt mondta, ha nincs az őszödi beszéd, akkor nem biztos, hogy az lesz, aki lett...
S. Takács András: Bekapcsoltam a tévét, és ott állt Nick Robertson, a CNN haditudósítója a Blaha Lujza téren. Az őszödi beszéd miatt állt a bál. Gondoltam, ha már itt van Budapesten, megpróbálok találkozni vele. Végighívtam az ötcillagos szállodákat, és kértem Robertson-t. Az egyikben kapcsolták, azt mondta, egész éjszaka dolgozott, hívjam később. És ezzel levágta a telefont.
Zétényi Lili: De később fölvette...
S. Takács András: Hát föl. Egyébként a hotelben követtek el óriási hibát, hogy fölkapcsoltak egy vadidegent. Odamentem, nagyon kedves volt, érdekelte, mit kérdeznék Orbán Viktortól,

mert most megy vele interjút készíteni. Mondtam, jó, de cserébe hadd vigyem a statívot. Hát jó, hozd! Elmentünk, megcsinálta az interjút, és amikor elváltunk, említette, hogy a CNN-nél van egy gyakornoki program, adjam be a jelentkezésem. Így kerültem oda.
Zétényi Lili: De voltál a BBC-nél is...
S. Takács András: Igen, ugyanazon a nyáron.
Zétényi Lili: Aztán jött a Clinton-interjú.
S. Takács András: Amikor Clinton Budapestre jött, előre bejelentették, hogy senkinek nem ad interjút. Megtudtam, melyik szállodában vacsorázik, és odamentem.
Zétényi Lili: Na jó, de álltál kinn a tömegben?
S. Takács András: Biciklivel legurultam a garázsba. Aztán fölmentem, kiléptem a liftből, és kirúgott az első biztonsági őr. Szerencsére jött egy kanadai turista, mondta, hogy ő itt lakik, akarok-e bejönni. Persze. Akkor gyere! És egyszer csak megjelent Clinton, de nem fogadta senki, mert a másik ajtónál várták. Én meg odaugrottam, egy testőr karójával a gyomromban megálltam, és kinyögtem, hogy Mr. President, mire odalépett, és kezet nyújtott. Két testőr ölelésében feltehettem Clintonnak néhány kérdést, de mivel másnak nem nyilatkozott, ez akkor nagy szám volt.
Zétényi Lili: Ezek nagy dolgok!
S. Takács András: Nem, ezek hülye kis történetek.
Rudolf Péter: Nekem imponál. Némi gátlástalanság az újságírószakma része. Megszállott vagy, nekem ebből ez derül ki. Pedig olyan szolid úrnak tűnsz így „civilben”.
S. Takács András: Ne hülyéskedj! Civilben szolid vagyok...
Rudolf Péter: Erről jut eszembe egy anekdota, amit Laurence Olivier-rel illik elmondani. Eljártssza a Hamletet, a királynő megnézi, le van nyűgözve, üzen Laurence Olivier-nek, hogy a híres koponyával a kezében jöjjön el hozzá. Egy forró éjszakát töltenek együtt, a királynő boldog, hálás, ilyen jó még soha sem volt. Másnap megint megy a színházba, Olivier Othellót játszik, a királynő megint odáig van, üzen, hogy jöjjön abban a fekete maszkban. Megint jön egy csodálatos, örült éjszaka. Talán jobb volt, mint tegnap. Erre azt kéri, legközelebb jöj-jön Laurence Olivier-ként. Erre a színész visszauzen: nem lehet, civilben impotens vagyok...
Nagy-Kálózy Eszter: Ahogy telnek-múlnak az évek, az ember egyre inkább kételkedik saját képességeiben. Az önmenedzselés abszolút távol áll tőlem, mint ahogy az is, hogy folyton rólam szóljanak dolgok. Nyilván ezért is van három gyerekem. Sosem gondoltam, hogy a pályához igazítom az életemet. Megszállottan dolgozom, imádom, amit csinálok, még mindig ugyanolyan lázba jövök egy-egy munkától, mint 25 évvel ezelőtt. És lehetetlen helyzetben levő produkciókban is sokszor részt vettem, ha a munka, a cél fontos volt, de néha azt

érezem, nem akarok mindenáron színész lenni, csak addig, ameddig van bennem hit.
Cseke Eszter: Ez a belső szabadság a legfontosabb.
Zétényi Lili: Péter, te filmeket is rendeztél, ott pénzért is kell küzdeni. Ez neked megy?
Rudolf Péter: Nem egyszerű, de minél inkább hiszel abban, amit meg akarsz valósítani, annál nagyobb hittel tudsz kiállni a dologért. Nem magamat képviselem, hanem egy fontos ügyet. Ez az ügy érdemli meg a támogatást – nem én. Nem kuncsorgok. Persze ehhez hozzátartozik, hogy a színészi minőségemben eltöltött évtizedek hozadékeként talán egyszerűbb dolgom van, nem nulláról indulok egy-egy ifjú marketingessel való tárgyalásba.
Zétényi Lili: Hiszek abban, hogy jó időben kell lenni jó helyen. Akár a CNN-nél, akár a Spektrum Tévénél, nem?

*Rudolf Péter:
„Ha felmegy a függöny, teljesen mindegy,
ki és mi voltál előtte, aznap újra kell
bizonyítani. Aztán egy jó este értelmet ad
visszafelé is a napnak. De bennem rengeteg
a kérdés a hogyan továbbal kapcsolatban.”*

Cseke Eszter: Csak addig szerettünk volna mi is egy nagy nemzetközi hírcsatornának dolgozni, amíg rá nem jöttünk, micsoda béklyóban működnek, és hogy kábé egy négyzetméternyi szabadságuk sincsen. Ahhoz képest ez a fajta felszabadult életforma, amelyben mi mozoghatunk, ahol szerencsére nem korlátoznak minket a szerződések sem a tartalomban, sem a témákban – ez a legnagyobb kincsünk. Egy olyan pillanatban hagytuk ott a dvd-t a Spektrum Tévé portáján, amikor épp eldöntötték, hogy szeretnének végre saját gyártású műsort, de nem tudták, pontosan mit. Megnézték a filmünket, és azt mondták, figyeljetek, ebből csináljatok tízet. Szerencsére senki nem akart belőlünk tévés arccokat csinálni.
Zétényi Lili: Mi volt az első film témája?
Cseke Eszter: Gáza. Borzasztóan izgatott bennünket, hogy valahogy bejussunk oda, és mást mutassunk. A hétköznapi valóságot igazi emberi történeteken keresztül, hogy a film átlépje a nézők ingerküszöbét. Mert egyébként állandóan csak azt hallják, hogy Gázában már megint lőnek... és akkor mi van? Kanalazzuk tovább a vacsoránkat...
Zétényi Lili: Valami olyasmit akartatok elmondani, ami a hírekből kimaradt. Ez a mottótok azóta is.

Cseke Eszter:
„Az a felszabadult életforma, amelyben
mozoghatunk, ahol nem korlátoznak minket
a szerződések sem a tartalomban, sem
a témákban, az a legnagyobb kincsünk.”

Cseke Eszter: Ahhoz is ragaszkodtunk, hogy a filmek ne hangalámondással, hanem feliratozva menjenek, a nézők eredeti hangon hallják a megszólaló embereket, ne egy magyar színész hangján. A hang hozzátartozik az emberhez akkor is, ha Magyarországon nem szeretnek feliratot olvasni.

S. Takács András: Visszatérve a szabadságra, a burmai forgatásunk után Bangkokban találkoztunk a CNN egyik ismert riporterével, aki nézte a nyersanyagunkat, és kérdezte, hogy még hol forgattunk az idén, és hova megyünk legközelebb. Elmeséltük a menetrendünket, mire a harminc-negyven közötti, de már kiégett sztárriporter szomorúan azt tanácsolta, hogy ezt a szabadságot semmiért ne adjuk föl! Neki ki van adva, hogy hol, mikor, hány percben és milyen formában kell hírt gyártania, mi meg követhetjük a saját érdeklődésünket...

Zétényi Lili: Ismétlem, boldog emberek vagytok, amiért nyilván nagyon meg kellett dolgozni.

Cseke Eszter: És vigyázni kell rá!

Zétényi Lili: Hogy kell vigyázni rá?

Cseke Eszter: Úgy, hogy tudatosan meg kell becsülnünk a lehetőséget, amit kaptunk: nem engedhetjük meg magunknak, hogy kiégjünk. Volt egy időszak, amikor két csatornának csináltunk filmeket. Nem mertünk nemet mondani egyiknek sem, annyira örültünk, hogy dolgozhatunk, és nem gondoltunk bele, hogy ez

mivel jár majd. A végén azt éreztük, hogy ha most nem állunk le, ha mindent kitermelünk magunkból, akkor hamarosan mi is úgy fogunk kinézni, mint az a bangkoki riporter. Akkor azt mondtuk, na jó, ezt nem!

S. Takács András: Így is majdnem bediliztunk, utána négy hónapra teljesen leálltunk, és elutaztunk Délkelet-Ázsiába...

Zétényi Lili: A kiégés veszélye felmerült valaha nálatok is?

Nagy-Kálózy Eszter: Tíz évvel ezelőtt párhuzamosan játszottam a Nemzetiben és az Új Színházban is, közben utaztam folyamatosan. Akkor úgy éreztem, biztosan egy idegkimerülés folytán, hogy el fogom felejteni a szövegemet. Példányokat lapoztam olyan előadások előtt, amelyeket már nem tudom, hányszor játszottam, annyira féltem. És tényleg: minden alkalommal bakiztam vagy kihagytam valamit. Egyszerűen elfáradt az agyam, jelzett a szerveztem, hogy nem bírja tovább. Egy egész évadon át tartott ez a rettegés. De jött a nyár, akkor pihentem magam, és az egész megszűnt. De azt, hogy kiégés, azt nem éreztem soha.

Rudolf Péter: A délkelet-ázsiai ideiglenes kivonulás gondolata nekem is nagyon tetszik. Van, hogy keserves elindulni a színházba. Szégyellem, de ez az igazság. Engem nyomaszt, ijeszt a folyamatos nulláról indulás. Hétkor felmegy a függöny, és teljesen mindegy, ki és mi voltál előtte, mit tettél le az asztalra. Aznap kell újra bizonyítani. Ahogy öregszem, ezek a félelmek csak fokozódnak. Aztán ha elkezdődik az előadás, átbillenek, és nincs pillanat, hogy ne „tolnám ezerrel”. Egy jó este pedig értelmet ad visszafelé is a napnak. De bennem rengeteg a kérdés a hogyan továbbal kapcsolatban. Még, mondjuk, eljátszom harminc szerepet, de mi is a dolgom az életben? Játsszani vagy Nagyszalon-tára menni, ahol az árvaházban elmesélte a nevelőnő, hogy egy kisgyereket csak négykézláb tudtak etetni, mert kutyaólból nőtt fel? Lehet, hogy oda kellene mennem, és a gyerekekkel hónapokig csinálnom valamit, amit csak én tudok. Én, szemben a mellettem ülő hölgygel, aki az én jobbik énem, folyamatosan megkérdőjelezem, hogy azt kell-e csinálnom, amit csinálok...

Nagy-Kálózy Eszter: Péterben sokféle képesség van: rendez, játszik, ír. És sok energia is, hogy ezeket megvalósítsa.

A Monte-Carlói Televíziós Fesztiválon az On the Spot Gázáról szóló filmje nyerte 2013-ban a dokumentumfilm kategória nagydíját, az Arany Nimfát

Rudolf Péter: Először Bubik Pista ment el Londonba egy évig lovakat gondozni. Ezt én soha nem engedhettem meg magamnak. **Cseke Eszter:** Pedig ti lazán vissza tudnátok térni egy év után. **Nagy-Kálózy Eszter:** Azt én is el tudom képzelni, hogy egy-két évig valahol máshol lakunk és mást csinálunk. **Rudolf Péter:** A mi szakmánkban ezt nem tehetjük meg. Iszonyú etikátlan lenne. Most öthat darabban játszunk, ami jelent 15–20 estét. Elsősorban nem attól félnék, hogy amikor viszszaajövök, nem kapok munkát, mert valószínűleg vissza lehetne állni. Nem ez a kérdés. Egyyszerűen inkorrekt lenne a színházakkal szemben. Cserbenhagyás. **Zétényi Lili:** Sokat játszottatok együtt? **Rudolf Péter:** Az első tíz évben semmit. **Zétényi Lili:** De az És Rómeó és Júlia? **Rudolf Péter:** Az volt az első. **Zétényi Lili:** Otthon a mesterségről beszélgetek, vagy inkább a családról, gyerekekről? **Rudolf Péter:** Persze. A családról. Meglehetősen hamar sokan lettünk. Egyszer csak lett egy két és fél éves lányom. Egész pontosan a megismerkedésünk pillanatában. Utána gyorsan jöttek a többiek. **Zétényi Lili:** De filmekben játszottatok, rendezted is Esztert, most a Kossuthkifliben... **Nagy-Kálózy Eszter:** 2000-ben dolgoztunk először együtt, az És Rómeó és Júlia című előadásunkban és a Karády-filmben. **Rudolf Péter:** Csodálkoztam, hogy senkinek nem jutott eszébe, hogy összeoszon minket. Azóta ez megváltozott, egyrészt a színházi struktúra kicsit oldottabb lett, másrészt a mi helyzetünk is sokat változott. Több bebeszólásunk van a saját életünkbe. **Nagy-Kálózy Eszter:** Akkoriban más-más társulatnál voltunk, akkor merevbb volt ez a rendszer. **Rudolf Péter:** Vámos Miklós ötlete volt az És Rómeó és Júlia, eredetileg a kettős jelenetekre koncentrálvá képzelte el, aztán a munka közben kitágítottuk a játékot az egész darabra. **Cseke Eszter:** És rivalizálni szoktatok egymással? **Rudolf Péter:** Nem, soha. **S. Takács András:** Tehát egy férfi színész egy női színészre sohasem féltékeny? **Rudolf Péter:** Lehet féltékeny, de ebben is szerencsénk volt, minket nem tett próbára az élet.

Nem volt hosszasan olyan időszak, amikor az egyikiünknek nagyon nem ment, a másik pedig robogott. Nyilván nem egyszerű egy ilyen helyzetben együtt örülni vagy keseregni... **Nagy-Kálózy Eszter:** Lehet, hogy egy nő könnyebben dolgoz föl egy ilyen helyzetet... **Rudolf Péter:** Amikor megkértem Eszter kezét – elég gyors ritmusban történt minden, egy hónap „ismerkedés után” –, a jövődőbeli anyósommal kanyarogtunk Kaposvár felé Eszter premierjére, akkor mondta Eszter édesanyja ezt a számomra fontos, bölcs mondatot: „Péter, szerencsés vagy, mert a lányom nem délelőtti színésznő...” Egyikiünk sem Desdemona vagy Mercutio otthon. **Nagy-Kálózy Eszter:** De bennetek sem volt rivalizálás? **Cseke Eszter:** Amikor elkezdtük, még nem tudtuk, ki mit fog ehhez hozzátenni, és nyilván a bizalom sem volt olyan, mint most. De meglepő módon valahogy mégis automatikusan ment minden. **Rudolf Péter:** Az ötleteket hogy találjátok ki? Ültök egy kávézóban? **S. Takács András:** Repülőn, valahonnan valahova. Egy évből nyolc hónapot nem Magyarországon töltünk. **Zétényi Lili:** Azt mondják, hogy lakva ismerzik meg az ember, de szerintem utazva! Óhatatlanul konfliktus és hiszti van. Volt-e olyan, hogy azt mondtátok a másiknak, menj a csudába? **Cseke Eszter:** Volt, egyszer-kétszer... **Zétényi Lili:** Ki a hisztisebb? **S. Takács András:** Én. **Zétényi Lili:** Tetszik, hogy azonnal bevállaltad! És mire vagy hisztis? **S. Takács András:** Mindenre... A legrosszabb az volt, amikor idegenlégiosokkal kellett együtt élnünk az esőerdőben, iszonyatos körülmények között. Ráadásul állandóan cenzúráztak, leállították az interjúkat, így aztán a film leginkább arról szólt, hogy mi csetlünk-botlunk a dzsungelben, mégis ez lett a legnézettebb műsorunk az összes közül. Szomorú. **Zétényi Lili:** A nézettség mennyire izgat benneteket? Mondjuk, hogy szabadság így, szabadság úgy, ugyanakkor mindannyian olyan műfajban vagytok, ahol a közönség nagyon fontos. **Cseke Eszter:** Azért nagyon harcolsz, ami a szívügyed. Amikor például együtt töltöttünk egy

hetet a legnagyobb szír menekülttáborban egy családdal, és végül olyan szinten engedtek minket közel, hogy ott lehettünk, amikor megszületett a babájuk. Annyira működött köztünk a kémia, hogy végül sírva váltunk el. Rajtuk keresztül arcot kapott a szír tragédia, sok mindent megértettünk. Ezek után kutya kötelességünk oroszlánként harcolni azért, hogy ezt a filmet minél többen lássák. Ennél nagyobb motivációt elképzelni sem lehet... **Zétényi Lili:** Melyikötökkel állnak szívesebben szóba? Vagy ez teljesen változó? **Cseke Eszter:** Ez attól függ. A törzseknél sok mindent nem tudtunk volna megcsinálni, ha nem különböző neműek vagyunk. Gyerekekkel, nőkkel nyilván én tudtam jobban kapcsolatot teremteni... **S. Takács András:** Az a legfontosabb, hogy partnerként próbálunk beszélgetni mindenkivel. Nem az van, hogy megérkezik a sztárriporter a magángéppel, és eltölt egy napot az amazóniai törzsnél, hanem megpróbálunk együtt élni velük. Legyen szó törzsekről Pápuán, diktátorok gyerekeiről Ugandában vagy amerikai csapatokról Afganisztánban... **Cseke Eszter:** Hogy hányféleképpen állnak hozzánk, az attól is függ, beszéltek-e már úgynevezett fehér emberrel, vagy nem. És ha igen, mit gondolnak róla. Volt olyan törzs, ahol istenként kértek tőlünk Algopyrint, volt, ahol utálattal néztek ránk. Mind a kettő nagyon rossz volt, mert vagy ördöggként, vagy istenként kezelték, de velük egyenlő emberként semmiképpen nem. Ezért volt annyira felszabadító, hogy Etiópiában, amit gyakorlatilag soha nem sikerült gyarmatosítani, lazán kiröhögtek minket, ha valamit rosszul csináltunk. Jó érzés volt bénának lenni az ő közegükben. **Zétényi Lili:** További projektek? Mi a jövő évadotok, mit terveztek? **S. Takács András:** A jövő őszi filmeken dolgozunk. Ez lesz a hetedik On The Spot-évad. Hogy miről szól majd, az egyelőre maradjon titok. **Zétényi Lili:** Péter, mikor láthatjuk a Kossuthkiflit? **Rudolf Péter:** A vágást befejeztem, de van még dolog bőven. Most jön az utószinkron, keverés, sok-sok CGI, fényelés, stb. Március 15-én indul a vetítés. Hat egymást követő hétvégén lesz látható, főműsoridőben. **Zétényi Lili:** Mi az a CGI? **Rudolf Péter:** Számítógépes trükkök. Szomorú, hogy nincs egy olyan mezőváros, amelyen át tudsz hajtani egy postakocsival. Mindenhova odapiszkított a történelem. Ezzel a technikával fel lehet dúsítani a képet, kitisztítani későbbi korok építményeit, vagy nulláról felépíteni 3D-ben egy egész világot. Végtelen lehetőségek, teljesen belezúgtam. **Zétényi Lili:** És az egyik főszereplő Eszter, aki közben már el is köszönt tőlünk, mert játszik este.

Rudolf Péter: Igen, nagyszerű maszkkal egy nagyon csúnya öregasszonyt játszik benne. Majd’ háromórás sminkje volt. Mindig rácsodálkozom a fegyelmezettségére. A filmezés egyik legfontosabb eleme a koncentráció. Az egész napos tébolyban épp akkor kell topon lenni, amikor rád talál végre a kamera. Én szétszórtabb alak vagyok. Többfelé akarok megfelelni. Az ő iránytűje sosem állítódik el. Szóval ő a jobbik énem. Nem ostromozom magam tovább. Nekem is vannak előnyeim. A nyughatatlanságomból adódik az is, hogy ennyire izgat, hogyan állnék helyt a világban. Működne-e az agyam egy másik kultúrában, a világ másik felén?

S. Takács András: Egyszer gyertek el velünk!

*S. Takács András:
„Az a legfontosabb, hogy partnerként
próbálunk beszélgetni mindenkivel.
Legyen szó törzsekről Pápuán,
diktátorok gyerekeiről Ugandában vagy
amerikai csapatokról Afganisztánban...”*

Rudolf Péter: Én nagyon szívesen. Sőt! De hosszabb távra egyelőre nem tervezhetünk. A szüleinknek nagy szükségük van ránk. A gyerekek már akkorák, hogy felölük mehetnénk, de azért karácsonykor ők is élvezik, hogy annyian üljük körbe az asztalt... **Cseke Eszter:** Irigyellek benneteket, három generáció együtt... **Zétényi Lili:** Hányan szoktatok lenni? **Rudolf Péter:** Pár éve még tizenhárman voltunk. A 101 éves nagyanyám testvérével együtt, aki sajnos már nincs köztünk... nagy csapat... **Zétényi Lili:** Mondom, hogy te egy „Szerencsés Dániel” vagy! **Rudolf Péter:** Én pedig hálás vagyok ezért a találkozásért! **Cseke Eszter:** Hát még mi! **Rudolf Péter:** Szabad emberek vagytok, és ezért meg is dolgoztatok. Nyilván szerencsétek is volt, sok minden egybeesett, de ehhez kellettetek, és azt látom, hogy ezt tudjátok, nem evidenciaként kezelitek ezt a helyzetet. Kitalálni valamit, végigcsinálni úgy, hogy ráadásul még értékeli is! Ez a hármas egység végül is a boldogság egyszerű útja! **Zétényi Lili:** Ez egy szép zárszó! Köszönöm, hogy itt voltatok. ■

*(A helyszínért és a vendéglátásért
köszönet a Déryné Bisztrónak.)*